

ותן חלקנו בתורתך

מאת כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

שיחת התעמקות על פי דרך עץ החיים
פרשת ויקהל פקודי תשפ"ג

בהוצאת: אוריאל יעוף ופטרונות בע"מ

יפה רום 40 ירושלים ת"י

טלפון 02-6520002

www.rachlin.org.il

סרקו להורדה

לקבלת הגיליון למייל: rachlin@rachlin.org.il

© כל הזכויות שמורות לכ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

הערה: מאמר זה הינו תמלול של שיעור בפרשת השבוע שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א.
לא הוכנסו שינויים על מנת לשמר את הסגנון המקורי.

פרשת ויקהל פקודי תשפ"ג – סוד האמנות דקדושה

שורה שכינה, כמו שהיה בבית שני. בבית ראשון למרות שלוש העבירות, שרתה השכינה. בבית שני למרות שלא היו ככה שלוש העבירות, אבל היתה שנאת חנם – לא שרתה שכינה, ונחרב הבית, והגלות נמשכת עד היום, עד הגאולה. נורא ואיום.

זאת אומרת שבהשתלשלות הזו: מהציווי שמקבל משה עד הביצוע של כל השליחים השונים, כולל כל עם ישראל שמביא את החמרים, כולל עושי המלאכה – הכל הכל הכל צריך להיות שלם, קדוש, עניו, טהור, לשם שמים! – כדי שבסוף משה יקים את המשכן ותשרה השכינה. ואם אין זכות לכל הדור ולכל הממונים על כל התפקידים, אם הם לא עשו את העבודה לשמה, אם זה מעורבב – השכינה לא תשרה.

למשל בצלאל, דוגמא, אם בצלאל היה אומר: "וואו, אני גדול האמנים בעולם. פשש... אין עלי. תראו איזו עבודה אני אעשה לכם...", זאת אומרת, היה מתגאה – זה היה מקלקל את הכל. ה' יתברך מילא את כל החכמים האלה רוח חכמה, 'חכמי לבי', זאת אומרת, הביא להם השראה מלמעלה בדיוק איך לעשות כל דבר ודבר.

מילא משה רבינו, גדול הנביאים – הוא מקבל משמים את הנבואה ואת הציוויים 'פנים אל פנים' מה צריך לעשות – אבל ממנו והלאה יש פער עצום, גם לעושי המלאכה, ובכלל, לכלל עם ישראל שצריכים להביא את החמרים למלאכה, פער עצום. אבל בגלל שעם ישראל הביאו אפילו יותר ממה שהיה צריך, בלב שמח – אז זה דבר גדול עצום ורב. הביאו בשמחה הכל. וגם עושי המלאכה, ברוך ה', עשו לשמה ולא התגאו.

אתם יודעים שאני גם כן בין השאר עוסק באמנות, גם שר גם מנגן גם מלחין גם מצייר, אז אני קצת מתמצא בזה. היום יש דיבורים על 'מה זו אמנות?', כל אחד ממציא מה זו אמנות. אנחנו לא מבינים באמנות הכללית אלא באמנות של קדושה, על פי ההלכה, על פי התורה. אז הנה אמנות של קדושה – זה בצלאל. הנה אנחנו רואים שהוא מקבל

ערב טוב! שבוע טוב! מה שלומכם? בשם ה' נעשה ונצליח! אתם יודעים שאני כל פעם מתעסק בסוגיות שלבי נמשך אליהן, לכן אנחנו קוראים לזה "ותן חלקנו בתורתך". ה' יעזור.

אז יש כאן את כל ההוראות לבניית המשכן והכלים. ומה שתפס את לבי – שבכל פעם כתוב שעם ישראל עשה מה שצריך, "עשי המלאכה" עשו מה שצריך, משה רבינו עשה מה שצריך, במלים שלי, את כל מה שה' ציוה. עם ישראל הביאו מעל ומעבר את הנדבה, את התרומה, להקמת כל הענין של המשכן. פלא פלאים.

אז זהו, שזה לא מובן מאליו. בכל ציווי – יש את הציווי עצמו, אחר כך יש את הביצוע המעשי, הטכני, ויש את הליווי הפנימי של מי שמבצע את המעשה. יש פה, אפשר לקרוא לזה ככה, 'שרשרת פיקוד': משה מקבל משמים, ומעביר הלאה לחכמי הלב ולכל האנשים עושי המלאכה, ולכלל עם ישראל, ולבצלאל וכן הלאה. וכל אחד מקבל על עצמו לעשות את השליחות שלו, את העבודה שלו.

טוב. האם בסוף כל המהלך הזה תשרה שכינה בסוף כשהם מקימים את המשכן, או לא תשרה שכינה? במה זה תלוי? בן אדם אחד לומד תורה – שורה עליו שכינה, רוח הקודש, ובזמן המתאים גם נבואה. בן אדם אחר לומד תורה – לא שורה עליו כלום, אולי יש לו רוח טהרה, רוח קדושה, שמח בעבודת ה', מתרגש... אז מה ההבדל?

החסידים היו אומרים: "כל העוסק בתורה לְשֵׁמָה זוכה לדברים הרבה" – אם עסקת בתורה לשמה, איפה ה"דברים הרבה" שלך? זאת אומרת, איפה הגילוי פנים? איפה הסיעתא דשמיא מעל הטבע? למה זכית?

וידוע שהשכינה ורוח הקודש וכל מיני גילויים משמים – לא שורים על אתר פגום, על בן אדם פגום, רק על בן אדם שלם. כנ"ל, השכינה לא שורה במשכן או בבית המקדש אם אין זכות. יכולים להקים בית מקדש, הכל לפי המדות, הכל לפי החמרים, הכל בדיוק בדיוק לפי מה שצריך – ולא

השראה מהקדושה, מרוח הקודש, איך לעשות את המלאכה, לכבודו יתברך.

אז 'זה לעומת זה' – האמנות שהיא לא על פי התורה ולא על פי הקדושה מקבלת מהסטרא אחרא. זו גם השראה, אנשים אומרים 'השראה', אבל זה השראה מאלהים אחרים, זה השראה מההפך מהקדושה. וככה זה נראה גם, גם העוסקים במלאכה וגם המלאכה עצמה, רחמנא לצלן.

הכל בא משמים, כל דבר. כל מה שיש בעולם שאנחנו רואים, וגם מה שאנחנו לא רואים – הכל משמים. כך למדנו רבינו הבעש"ט הקדוש. הכל בהשגחה מופלאה. אבל כל אחד מושך לפי שורש נשמתו, לפי תפקידו ולפי קלקולו או תיקונו. אנשים היו קדושים, אז משכו מלמעלה סיעתא דשמיא מהקדושה, ולכן בסוף שרתה השכינה. אם אנשים חלילה מקולקלים, אז הם מושכים קלקול, מעורבב, מעורבב... וככה זה נראה בהמשך. ולכן 'אל תסתכל בקנקן אלא במה שיש בו'.

גם בלימוד תורה זה אותו דבר: יש אדם שלומד לְשֵׁמָה, ויש בן אדם שלומד 'מעורבב' – בשביל הכבוד, בשביל הכיף, בשביל הענין, בשביל הסקרנות, בשביל העולם הזה, בשביל העולם הבא, בשביל הכסף, בשביל הקריירה, בודאי גם מעורבב בזה יראת שמים ורצון לעשות רצונו יתברך, אבל כמה מזה וכמה מזה? כמה הכלי טהור? כן? 'פך השמן שלא נטמא', כי האור מצטייר לפי הכלי. 'זכה נעשית לו סם חיים, לא זכה נעשית לו סם המות', רחמנא לצלן. מה זה "זכה"? "זכה" – אם הוא זיכה את עצמו, אם הוא זיכה את עצמו, אם הוא עבד לְשֵׁמָה.

וברוך ה', כל מלאכת המשכן על כל פרטיה, הכל היה 'נקי' לשם שמים, ושרתה שכינה, פלא פלאים. בחומש ויקרא ימשיכו הציוויים על הקרבנות. בכלל, המשכן היה חידוש, עבודת הקרבנות. זה היה חידוש כדי לכפר על עם ישראל, פלא פלאים!

אז יש כל מיני אנשי אקדמיה שאומרים: 'כן, עבודת הקרבנות... גם יש באומות עבודת הקרבנות' – להבדיל, "זה לעומת זה": אנחנו עובדים את אבא שבשמים, את ה' יתברך, בורא עולם, אחד יחיד ומיוחד, ומעלים על ידי עבודת הקרבנות את כל חטיבת דומם-צומח-חיים-דבר, מעלים אותם לשורש לכבודו יתברך. מי שעובד עבודה זרה ויש לו קרבנות – הוא מעלה את הקרבנות לעבודה זרה.

אז מי שלא מבין, זה נראה לו כביכול דומה. זה לא. זה לעומת זה, זה לא דומה. גם אנשים נראים דומים. אתה רואה אדם צדיק ואדם לא צדיק, יש לשניהם אזניים, עיניים, פה, אוכלים, שותים – זה נראה אותו דבר, אבל זה לא אותו דבר.

השאלה היא את מי עובדים, למה עושים, מה הכוונה הפנימית, וְלָמָּה משתייכים, וגם מה שורש הנשמה – כי יש לאומות העולם שורש אחר, ויש להם תפקיד אחר, שבע מצוות בני נח, וליהודים יש תרי"ג מצוות. ולכן אי אפשר להשוות בכלל את עם ישראל לפולחנים או כל מיני ענינים שיש לאומות העולם. כל אחד מה שהוא עם מה שהוא.

אז יש פה חידוש גדול בעבודת הקרבנות במשכן – שזה בא לכפר על עם ישראל מצד אחד, להעלות את הניצוצות, רפ"ח ניצוצין שנפלו בקליפה ב'שבירת הכלים' מצד שני,

ומצד שלישי, לגרום על ידי זה ליחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה והורדת שפע גשמי ורוחני – זה המינימום, והמקסימום – השראת השכינה, זאת אומרת, התגלותו של ה' יתברך במשכן או בבית המקדש.

כמובן, ה' יתברך אין לו גוף ואין לו דמות הגוף, אז איך הוא מתגלה? – הוא מתגלה על ידי איזה שהוא סימן. למשל, בזמן המשכן היה ענן יורד וממלא את המשכן, ומשה רבינו לא היה יכול להיכנס לאהל מועד בגלל ששרתה השכינה. כיוון שאנחנו בתוך גוף גשמי, עולם גשמי – אז ההופעה האלקית מופיעה בדרך כזו שתהיה לנו השגה, "זה אֵלֵי וְאֶנְהוּ", שתהיה לנו השגה שזה באמת בורא עולם, ולא משהו אחר, כמו שהיה בעגל שהזכרנו בפרשה הקודמת, כשהוא הראה להם, השט"ן הראה להם כביכול מטתו של משה רבינו, זה היה כזב.

אז יכולים להיות גם גילויים כאלה מצד הכזב, כמו שהיה לחרטומי מצרים, שבהתחלה משה רבינו עשה את האותות – גם הם חיקו על ידי כישוף את האותות. אז זה כישוף, אלה לא אותות אמתיים, זה לא מהשמים, עד שהם הבינו בעצמם והודו שזו "אצבע אלקים" – "זה לעומת זה".

אז זהו. אז זה חידוש עצום. המשכן, זה חידוש עצום. החשיבות של בית המקדש – אי אפשר לשער בכלל, למרות שכתוב בגמרא ובכמה מקומות מה ההבדל בין זמן שהבית היה קיים לבין כשנחרב, מכל מיני בחינות ותופעות: גם הנסים שהיו שמה הגלויים והקבועים, וגם בכלל, טעם הפירות ושאר דברים. אבל עיקר הענין הוא שרואים את נוכחות בעל הבית בעולם. בעל הבית – הבורא יתברך. השכינה היא קצה התגלותו. 'שכינה' מלשון לשכון, "שוכן עד". ולכן זה זמן של גילוי פנים לעיני העולם, בזמן ששורה השכינה בבית המקדש בקדש הקודשים. זו 'חותמת' שעושים את רצונו יתברך.

ויש איזה מנעד: מהרגע ששורה השכינה עד שחלילה מסתלקת השכינה בגלל העוונות – יש איזה מנעד. כל עוד שביית ראשון היה במנעד – החזיק, למרות שהיו דברים נוראיים. כשזה עבר את הגבול, נחרב הבית. בית שני אותו דבר, זה החזיק, למרות שלא היתה השראת השכינה בגלוי, אבל הבית החזיק, עם ישראל היה על אדמתו. כשעברנו את הגבול – נחרב הבית, ועם ישראל יצא לגלות. 'גלות', זאת אומרת שנמצאים במקום שזה לא המקום שלנו. זה לא התפקיד שלנו להיות בחו"ל. זה לא המקום שלנו להיות בחו"ל. "ממלכת כהנים וגוי קדוש" זה בארץ ישראל, זה בבית המקדש.

אז גם היום, שעדיין לא זכינו לגאולה השלמה, עדיין אנחנו לא בדרגה הראויה לזה, אנחנו בדרך... מתקרבים למנעד, המנעד הזה שמתחילה בו השראת השכינה בעזרת ה' בגאולה השלמה, עד שיורד בית המקדש מוכן מן השמים כנראה – יש מחלוקת על זה, אנחנו מקוים שירד מוכן, מתפללים על זה – ואז יש השראת השכינה לעולמים, וה' יכחיד את כל הרוע והרע ויצר הרע הפרטי והכללי, יש בזה שלבים.

אז אם ירצה ה', אנחנו מתקרבים לשלב הראשון, שזה 'חבלי משיח'. אנחנו כבר ב'חבלי משיח', לפי עניות דעתי, הדלה. ולכן בית המקדש יחזור, והשראת השכינה תחזור,

אהבת הבריות, אחדות, ענוה, מדות טובות! דיבורים טובים, מעשים טובים, לב טוב! – זה מה שצריך – לעשות דברים טובים, לשמח את אבינו שבשמים, שהוא רוצה את הלב.

ולכן אנחנו מפיצים את 'דרך עץ החיים', כדי שכל אחד יוכל לבחור בטוב, לצאת מהרע ולהזדכך, שנעשה נחת רוח לשם שמים! "ובא לציון גואל" במהרה ברחמים!

לחיים! לחיים! לחיים!

להתחזק בעבודתו יתברך.

שבת שלום ומבורכת לכל בית ישראל.

כי זה לא איזה פולחן פגני כמו שיש כאלה שאומרים, או משהו פרימיטיבי, או משהו שלא... 'בשביל מה צריך את זה...?!' – אלא אלו תנאים כדי שתשרה השכינה לעיני כל העולם ושתתקיים מטרת הבריאה, שהיא שינתאווה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים. איך תהיה לו דירה בתחתונים? – "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", בחינת שכינה, שכינה שורה.

אז השכינה שורה קודם, אם זכו, יש דורות שזוכים – השכינה שורה בצדיקים. ואם לא, אז יש הסתר פנים גדול. ה' יעזור שיהיה גילוי פנים גדול בקרוב ותבוא הגאולה ברחמים! מתוך עבודת ה' בשמחה, מתוך אהבת ישראל,

איך להתקרב לאבינו שבשמים – ע"י עשיית חסד עם הזולת

ערב טוב! חיים טובים! מה שלומכם? אנחנו כאן בסדרה 'איך להתקרב לאבא שבשמים'. עכשיו אנחנו נדבר בענין של להתקרב לאבא שבשמים על ידי זה שנעשה חסד נפשי עם הזולת, בענין של "הוי מקבל את כל האדם בסבר פנים יפות".

כל בן אדם שאתה פוגש – תאיר לו פנים! כפשוטו.

אנשים שפופים, אנשים שבורים, אנשים עצובים, אנשים קשה להם, אנשים מר להם.

אנשים יש להם בתוך הלב מיליון לחצים, ואין להם עם מי לדבר.

אז תהיה אוזן קשבת לאנשים. אוזן קשבת.

ואפילו בלי אוזן קשבת. אתה פוגש מישהו – "אה, ערב טוב! מה שלומך?! מזמן לא ראיתי אותך! מה אתך? אתה בסדר?" – תתעניין בו, תאיר לו, תאיר לו פנים, תעשה אתו חסד, תקשיב לו. תקשיב. אנשים רוצים מאד לדבר, ואין מי שיקשיב להם. רק תקשיב. תקשיב. "עמו אנכי בצרה" – תקשיב, תקשיב לצרה שלו. תגיד לו מלה טובה. תן לו אולי אם אתה יכול איזה קפיטל תהילים שיגיד. תן לו איזה ספר. תעודד אותו במשהו. תעזור לו!

"עמו אנכי בצרה".

אם בן אדם הופך את עצמו לבחינת "עמו אנכי בצרה" – הוא קרוב לה' יתברך! "קרוב ה' לכל קראיו לכל אשר יקראוהו באמת". עומד לימין האביונים, אבא שבשמים.

אז אתה בהשתוות אליו, להנהגתו יתברך. אם אתה אוהב את הבריות, אבא שבשמים אוהב אותך! אם הוא אוהב אותך, הוא יקרב אותך אליו.

זה בחינת אברהם אבינו, איש החסד. אז יש חסד בגוף, יש חסד בנפש, ברוח, בנשמה – כל אחד לפי הדרגה שלו, מה שהוא יכול.

להיות טוב! להיות בן אדם טוב, שיוצא ממנו טוב, שמקרין טוב, שאוהב את הבריות, שנותן להם מנשמתו.

ואז ממילא אבא שבשמים יברך אותך, ויתן לך, ויקרב אותך.

ואל תעשה את זה בשביל מה שהוא יתן לך. אבל הוא יאהב אותך. וזה חשוב שיהיה לך חשוב שאבא שבשמים יאהב אותך – המחשבה הזאת כבר גורמת לך להתקרב.

לחיים! לחיים! לחיים!

יהי רצון שנצליח!

מתוך נפשי – המדות הקשות

מאת כ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

כ"א אדר תשפ"ג

- א. הגאווה היא כלי נשק אדיר שביכולתו להחריב את חייו של האדם ואת חייה של האומה, ר"ל.
  - ב. גאווה, עקשנות ואטימות כאשר הן שזורות יחד – גורמות לאסון!
  - ג. בחינוך, בשלום בית, בעסקים ובכלל – לפעמים "שב ואל תעשה עדיף".
  - ד. כל יום אני שומע על עוד גירושין – מה קורה, רבותי??
- ובדרך כלל הסיבה היא מדות לא מתקונות, אגואיזם וטפשות המתחפשת לחכמה!
- ה. יש אנשים שיש להם הרבה 'רעשי רקע', אין להם רצף חשיבתי וחסרה להם יכולת התעמקות, הם מגיבים באימפולסיביות וגורמים לעצמם ולסביבתם סבל רב.
  - ו. חייבים לעבוד על 'הרחבת הכלים' ועל היכולות לחשוב ברצף, להתמקד, להתרכז, להתחדד, להתעמק – ורק לאחר כל התהליך להחליט, וכך בס"ד יש סיכוי שנצליח.
  - ז. בכל פעם שאתה בטוח שאתה צודק במאה אחוז – בדוק מיד ופעם נוספת את העמדה המנוגדת לעמדתך. אולי תגלה שאתה לא באמת צודק במאה אחוז, ותמנע טעות.
  - ח. גיל ההתבגרות בימינו הוא גיל מאתגר, קשה ומורכב. ועלינו לגלות רגישות יתר אל המתבגרים ואל המתבגרות, על מנת לעזור להם לצלוח אתגרים אלו בהצלחה ובמינימום נזקים, בס"ד.
  - ט. כיום גיל ההתבגרות מתחיל בגיל שנתיים ומסתיים בגיל מאה ועשרים!
  - י. כאשר הערכים שבהם אוחז האדם אינם נכונים, או נכונים למחצה – החלטותיו יהיו בהתאם לערכים אלו, וכך גם התוצאות.
  - יא. אף אחד לא חייב לך כלום!
  - יב. עזור לעצמך. קח אחריות על חייך, הילחם כדי לשפר את מצבך! אל תשקע ברחמים עצמיים שליליים ומשתקים, שהם שליחים נאמנים של היצר הרע – להרוס לך ולסביבתך.
  - יג. חבלי משיח – אמרנו?

לחיים! לחיים! לחיים!

לחזק את האחדות בעם ישראל!

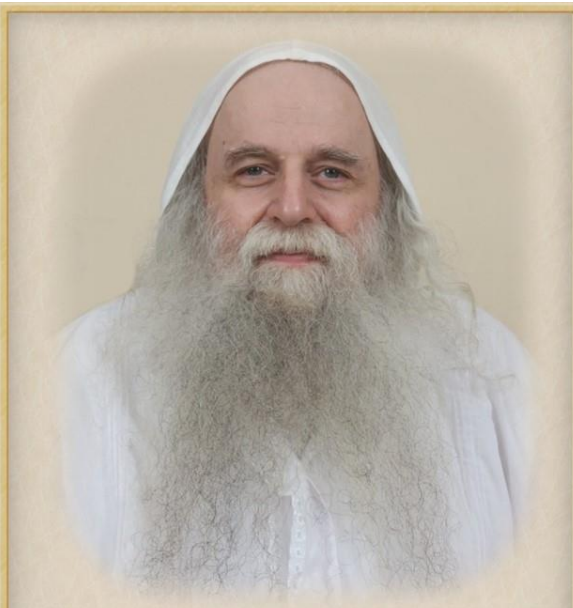

פיסק האדמו"ר מרחלין שליט"א
רבי מקובל קורא בפנים
קבלת קהל בימים א-ה בשעות הערב
יפה רום 40 גילה ירושלים
התקשרו 02-6520002
נא להביא תמונות פנים של כל האנשים
הקשורים לנושא היעוץ

רבים מספור נושעו בסיעתא דשמיא
מברכותיו ועצותיו

האדמו"ר מקבל קהל זה כארבעים שנה.
קורא בפנים, מייעץ ומברך בכל תחומי החיים,
זיווג, שלום בית, פרנסה, מזל, חינוך,
התלבטויות, בחירת מקצוע, עסקים וכו'.
זכה להסכמות מגדולי ישראל ובראשם מזקן
המקובלים האדמו"ר רבי יצחק כדורי זצוק"ל.
כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א
מייסד 'דרך עץ החיים'
הדרך לזכות לקרבת ה' יתברך
לתיקונך השלם ולתיקון עולם במלכות שדי'
ומלאה הארץ דע"ה את ה'
www.rachlin.org.il

פיסק האדמו"ר מרחלין שליט"א
רבי פינחס דניאל הכהן רחלין